

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819010507
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8819010507.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.L.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. júna 2022, v trestnej veci obž. X. E. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/106/2019 zo dňa 06. októbra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného X. E..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/106/2019 zo dňa 06. októbra 2021, bol obžalovaný X. E. uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

po tom, čo pred jazdou požil presne nezistené množstvo a druh alkoholických nápojov, tak dňa 16.5.2019 v čase o 22.40 hod. viedol po Herlianskej ulici vo Vranove nad Topľou v smere do obce Veheč osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fábía, EČV: VT 401 BX, pričom pred budovou spoločnosti Stav-Bazar s.r.o. bol hliadkou PMJ Slovenská Kajňa zastavený a po poučení počas následnej dychovej skúšky na požitie alkoholických nápojov prostredníctvom certifikovaného Analyzátoru dychu, výr. č. A409088 mu bola dňa 16.5.2019 v čase o 22.46 hod. nameraná hodnota alkoholu v dychu 0,53 mg/1, a tejto hodnote zodpovedajúce množstvo alkoholu v krvi v danom čase vylučovalo spôsobilosť obžalovaného pre vedenie motorových vozidiel pri opakovanej dychovej skúške v čase o 23.07 hod. mu bola nameraná hodnota alkoholu v dychu 0,48 mg/1, pričom tohto skutku sa dopustil napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 4.12.2007, sp. zn. 10T 308/2007 ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.12.2007 bol odsúdený pre prečin ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v súbehu s prečinom marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm. d) Trestného zákona a ďalším trestným rozkazom Okresného súdu Humenné, zo dňa 29.6.2010, sp. zn. 4T 77/2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.7.2010 bol rovnako odsúdený pre prečin ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods.1 písm. a) Trestného zákona.

Za to mu bol uložený podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určená skúšobná doba podmiennečného odsúdenia na 18 (osemnásť) mesiacov.

Zároveň bol podľa § 61 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona obžalovanému uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na doživotie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote v mene obžalovaného odvolanie obhajca, čo do výroku o vine a treste. V dodatočne predložených písomných dôvodoch namieta, že napadnutý rozsudok sa opiera o nepresné údaje a dôkazy vykonané v prípravnom konaní a teda aj skutkové zistenia súdu neosvedčujú naplneniu objektívnych a subjektívnych znakov prečinu Ohrozenie pod vplyvom návykovej látky. Ani výsledok prvej dychovej skúšky na požitie alkoholických nápojov s výsledkom 0,53 mg/l vydychovaného vzduchu a ani výsledok druhej dychovej skúšky na požitie alkoholických nápojov s výsledkom 0,48 mg/l vydychovaného vzduchu, nemôže súd hodnotiť ako jediné objektívne dôkazy, na základe ktorých rozhodol o vine a treste obžalovaného. Námietky obhajoby k výsledkom oboch dychových skúšok a k postupu zasahujúcich policajtov neboli dokazovaním vyvrátené a zo strany obžaloby neboli ani odporované. Po vykonaní prvej dychovej skúšky s výsledkom 0,53 mg/l, nakoľko šlo o hraničnú hodnotu nameraného alkoholu na liter vydychovaného vzduchu (pri každej dychovej skúške sa musí zohľadniť miera nepresnosti meradla a celý rad ďalších faktorov v prospech kontrolovanej osoby), mal zasahujúci policajt ukončiť zisťovanie alkoholu certifikovaným analyzátorom vzduchu a podozrivého podrobiť odberu krvi. Orgány činné v trestnom konaní aj napriek nameraniu hraničných hodnôt, na základe ktorých mal súd určiť zodpovednosť obžalovaného za priestupok, alebo rozhodnúť o trestnoprávnej zodpovednosti (v tejto veci dokonca o zákaze vedenia motorových vozidiel na doživotie), nevzali do úvahy nielen nepresnosť merania certifikovaným analyzátorom dychu udávaný výrobcom v percentách, ale ani celý rad ďalších ukazovateľov, ktoré majú dopad na nepresnosť merania. V ďalšom obhajoba rozoberá výpovede zasahujúcich policajtov Q. V. a Q. B., ako aj odôvodnenie napadnutého rozsudku a množstvo alkoholu, ktoré mal obžalovaný vypiť. Je pravdou, že obžalovaný menil vo výpovedi údaje o požití alkoholu pred jazdou, ale tieto zmeny vo výpovedi boli spôsobené predovšetkým odstupom času, kedy bol vypočítaný. Obhajoba akceptuje aj námietky okresného súdu, ktorý neuveril výpovedi obžalovaného, že pred jazdou požil liek Amaro. Obžalovaný tento liek užíval a stále užíva nepravidelne pri zdravotných problémoch. Preto sa pochopiteľne nevedel pre odstup času jednoznačne vyjadriť, či ho požil v kritický deň. Zo strany obhajoby bol súdu predložený znalecky posudok MUDr. Petra Popaďáka, PhD. znalca v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdneho lekárstva, pričom v ďalších častiach odvolania podrobne cituje jeho závery. Na hlavnom pojednávaní znalec uviedol, že obžalovaný neurčil presne aký druh, aké množstvo a koľko percentný alkoholu požil, avšak vzhľadom na všetky možné varianty požitia alkoholu, by išlo o požitie spolu 46 až 108 gramov absolútneho etyl alkoholu. Po zohľadnení 10 % rezorčného deficitu by sa jednalo o požitie cca 41,4 až 97,2 gramov absolútneho etyl alkoholu. Znalec riešil situáciu ohľadom tvrdenia obžalovaného, či vypil dve piva a tri poldecáky, alebo jedno pivo a dve poldeci. Toto množstvo alkoholu u muža normostenického vzhľadu hmotnosti 75 kilogramov by podľa znalca vytvorilo koncentráciu etyl alkoholu v krvi 0,789 až 1,851 promile. Pri zohľadnení bežnej vylučovacej hmotnosti organizmu 0,12 až 0,20 etyl alkoholu v krvi za jednu hodinu by dňa 16.5. 2019 v čase okolo 22:40 hodiny mal obžalovaný koncentráciu etyl alkoholu v krvi v rozmedzí 0,156 až 1,147 promile, teda v tom čase sa mohol nachádzať aj v stave neovplyvňujúcim bezpečné riadenie vozidla, mohlo to presahovať do ľahkého stupňa opitosti. Zo znaleckého posudku ďalej vyplynulo, že v prípade použitia jedného dcl výživového doplnku Tinktúra Amara by vytvorilo u 75 kilogramového muža koncentráciu etyl alkoholu v krvi vo výške 1,611 až 2,64 promile. Teda v čase zastavenia motorového vozidla a pri zohľadnení požitia výživového doplnku Amara sa mohol vodič nachádzať v stave podnapitosti až v ťažkom stupni opitosti. Pri podrobení druhej dychovej skúške na alkohol sa obžalovaný nachádzal už vo vylučovacej fáze alkoholémie, čo je jeden z predpokladov na vykonanie jednoduchého spätného prepočtu, čo bolo možné v danom prípade vykonať. Aj pri druhej dychovej skúške nameraná koncentrácia etyl alkoholu vo výške 1,008 promile potom pri zohľadnení bežnej vylučovacej schopnosti organizmu mohol mať obžalovaný v čase zastavenia hliadkou koncentráciu etyl alkoholu v krvi v rozmedzí 1,062 až 1,098 promile, teda sa mohol nachádzať v ľahkom stupni opitosti. Obhajoba opakovane zdôrazňuje, že každý výsledok dychovej skúšky je nutné korigovať v prospech obžalovaného a to nielen o percento nepresnosti stanovenej výrobcom. Pri zohľadnení požitia Tinktúry Amara sa mohol obžalovaný nachádzať v stave neovplyvňujúcim bezpečné riadenie dopravného prostriedku. Pri druhej dychovej skúške po odpočítaní chyby merania vo výške 5% mohol mať obžalovaný koncentráciu v krvi v rozmedzí od 1,188 až do 0,325 promile, teda sa mohol nachádzať v stave neovplyvňujúcim bezpečné riadenie dopravného prostriedku. Sud pritom časti výpovedi obžalovaného o tom, že sa mala zvýšiť hladina alkoholu v krvi požitím kvapiek Amara neuveril a toto tvrdenie obžalovaného odmietol z dôvodu, že túto skutočnosť obžalovaný v prípravnom konaní neuviedol a popretie tohto tvrdenia vyplýva aj z výpovede svedkov Q. B. a Q. V.. K tvrdeniu obžalovaného, že použil kvapky Amara je nutné poukázať podľa sudu prvého stupňa aj na závere znalca MUDr. Petra Popaďáka, podľa ktorého sa v čase vykonávali kontroly dychovou skúškou nachádzal s najväčšou pravdepodobnosťou vo vylučovacej fáze alkoholémie. Podľa sudu bola

dychová skúška vykonaná v súlade so zákonom, bola vykonaná policajtom a obžalovaný bol pri jej vykonaní riadne poučený. Samotný fakt, že dychová skúška bola vykonaná overeným meradlom, ešte neznamená, že zobrazený výsledok merania zodpovedá skutočnej hladine alkoholu v krvi. V hraničných prípadoch, za ktorých je nutné považovať aj posudzovanú trestnú vec obžalovaného X. E., kde dychovou skúškou nameraná hladina alkoholu presahuje hladinu, pri ktorej nie je podľa súdnu praxou akceptovaných poznatkov lekárskej vedy schopný bezpečne viesť motorové vozidlo žiadny vodič, len o 0,08 promile je možné množstvo alkoholu v krvi spoľahlivo zistiť a bez dôvodných pochybností iba jej laboratórnym vyšetrením, čím sa vylúči akákoľvek pochybnosť aj z hľadiska závažnosti činu v zmysle § 10 ods. 2) Trestného zákona. Obhajoba zdôrazňuje, že na výsledok dychovej skúšky má vplyv mimo korekcie overeného meradla samotným výrobcom aj celý rad ďalších faktorov a rušivých vplyvov ako je teplota okolia, relatívna vlhkosť, atmosférický tlak, obsah uhľovodíkov v okolitom prostredí, vibrácie, elektrostatické výboje, elektromagnetické a magnetické polia, otrasy počas transportu, zvyšky alkoholu, liečiv, prípadne iných produktov metabolizmu človeka v ústach a horných dýchacích cestách i tabakový dym vo vydychovanom vzduchu. V tejto súvislosti poukázala obhajoba na medzirepublikovú štúdiu dychových analyzátorov a výsledkov laboratórnej analýzy pracovísk pôsobiacich v Českej a Slovenskej republike vykonanú pod záštitou Hirta z roku 2010, z ktorej cituje, pričom z výsledkov tejto štúdie vyplýva, že hladiny alkoholu zistené pomocou dychových analyzátorov, boli zhodné s hladinami zistenými laboratórnym vyšetrením krvi len v 20,8 %. Z vykazovaného dokazovania je možné jednoznačne dospieť k záveru, že objektívne zistenie množstva alkoholu v krvi sa dá spoľahlivo zistiť iba jej laboratórnym vyšetrením. O nepresnosti merania overeným meradlom, predložila obhajoba listinný dôkaz „Záznam z vykonaných dychových skúšok“ zo dňa 09.11.2020, v trestnej veci sp. zn. 2T/21/2021 a odmietnutie vykonania tohto dôkazu okresným súdom považuje za porušenie práva na obhajobu. Obhajoba ďalej poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 8To/20/2012 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/1/2019. Oba odvolacie súdy rozhodli, že pre uznanie viny musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že prejednávany skutok je trestným činom. Obhajoba zdôrazňuje, že ak u páchatel'a budú namerané hraničné hodnoty tak ako mu je v posudzovanej trestnej veci, nesmie byť o presnom množstve hodnoty alkoholu žiadna pochybnosť a preto nezávisle od vôle páchatel'a, je povinnosťou zasahujúcich policajtov a je nevyhnutné podrobiť osobu páchatel'a lekárskejmu vyšetreniu odberom a vyšetreniu krvi. Iba vyšetrením odberom a vyšetrením krvi je možné objektívne zistiť množstvo alkoholu v krvi. Obžalovaný preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu vo Vranove n/T sp. zn. 1T/106/2019 zrušil a sám vo veci rozhodol.

Z vyjadrenia prokurátora k dovolaniu obhajoby vyplýva, že s argumentáciou obžalovaného aj v rámci dôvodov odvolania sa súd dostatočne vysporiadal, preto navrhol jeho odvolanie zamietnuť.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia

§ 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Úvodom je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa na hlavných pojednávaniach vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom, pričom ani obžalovaný sa v rámci odvolacieho konania nedomáha vykonania ďalších dôkazov. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, tak ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Krajský súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu z dôvodu neopakovania tých istých skutočností odkazuje.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje podrobné, logické a precízne odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12>.

+2000> Trestného poriadku. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Na podklade dôkaznej situácie uvedenej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj krajský súd ustálil, že vykonanými dôkazmi bol spoľahlivo zistený skutkový stav veci tak, že o ňom nie sú dôvodné pochybnosti a aj konajúcemu súdu jeho rozsah postačuje na rozhodnutie vo veci tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 10, 12 Trestného poriadku i k záveru, že zabezpečené dôkazy spoľahlivo objasnili okolnosti svedčiace pre i proti obžalovanému.

Odvolačný súd konštatuje, že z takto vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný spáchal skutok v takom rozsahu ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. Uvedený záver môžeme konštatovať predovšetkým na základe výpovede samotného obžalovaného, ktorý sa v prípravnom konaní v celom rozsahu priznal k spáchaniu skutku uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia, pričom uviedol kedy, v akom množstve a s kým požíval alkoholické nápoje, ako aj jeho následnú jazdu motorovým vozidlom a jeho zastavenie hliadkou polície. Aj z výpovedí zasahujúcich príslušníkov PZ Q. V. a Q. B., vyplývajú okolnosti za akých došlo k zastaveniu motorového vozidla - spozorovali podozrivé vozidlo, ktoré jazdilo zo strany na stranu jazdného pruhu a k vykonaniu dychovej skúšky obžalovaným, ktorá bola pozitívna, pričom tento javil známky požitia alkoholu a bolo cítiť alkohol z neho. Obaja pritom jednoznačne potvrdili, že obžalovaný bol poučený o svojich právach a že mu bolo umožnené a navrhnuté vykonať lekárske odbery - odber krvi, čo ale odmietol. Zo záznamov o vykonaní dychovej skúšky meracím prístrojom AlcoQuant 6020 Plus číslo A 409088 zo dňa 16.05.2019 vyplýva, že pri prvej dychovej skúške dňa 16.05.2019 v čase o 22.46 hod. bola nameraná obžalovanému hodnota alkoholu v dychu 0,53 mg/l. Táto dychová skúška je riadne podpísaná. Taktiež aj výsledok druhej dychovej skúšky je podpísaný a z tohto vyplýva, že dňa 16.05.2019 v čase o 23.07 hod. bola obžalovanému nameraná hodnota alkoholu v dychu 0,48 mg/l. Ako to uviedol aj okresný súd vo veci bol stranou obhajoby zabezpečený znalecký posudok MUDr. Petra Popaďáka, PhD., znalca v odbore Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, pričom znalec bol vypočutý aj v súdnom konaní. Krajský súd v súvislosti s týmto dôkazom poukazuje na jeho podrobné popísanie a odôvodnenie uvedené v napadnutom rozsudku, ktoré na tomto mieste z dôvodu opätovného neuvádzania rovnakých skutočností už nebude bližšie rozvádzať, pričom sa stotožnil s myšlienkovými pochodmi súdu prvého stupňa ako aj záveroch ním konštatovaných ohľadne tohto dôkazného prostriedku.

Takto uvádzané skutočnosti potom tvoria vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu priamych a nepriamych dôkazov vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré sú v príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti a je z nich možné vyvodiť jediný záver o vine obžalovaného, t.j. že obžalovaný viedol motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorú si privodil vplyvom požitého alkoholu.

Krajský súd zároveň dodáva, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Okresný súd sa v napadnutom rozsudku správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Všetky vykonané dôkazy prvostupňový súd náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

Správne a zákonu zodpovedajúce, sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku a rovnako tak aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného, keď takéto konanie posúdil ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods.1 Tr. zákona. Obžalovaný tým, že pod vplyvom alkoholu v stave vylučujúcom spôsobilosť viedol motorové vozidlo (podľa zaužívanej súdnej praxe viac ako 1 promile alkoholu v krvi), pričom mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke obligatórne náležitosti uvedeného prečinu.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom s uvedeným hodnotením sa stotožnil aj krajský súd a v ďalšom na neho odkazuje.

Súčasne je tiež možné konštatovať, že okresný súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukladanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväžil aj okolnosti na strane obžalovaného.

Krajský súd sa preto stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa ohľadne výšky trestu a spôsobu jeho výkonu, pričom má za to, že uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov, teda pri strede zákonom stanovenej trestnej sadzby (až na 1 rok) v plnej miere zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov vzhľadom na vyššie uvedené konkrétne okolnosti prípadu a to aj z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie. Prihliadal pritom i na spôsob spáchania činu a jeho následok, na hodnotenie osoby obžalovaného, jej pomery a možnosti nápravy, z čoho vyvodil záver, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu.

Po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o spôsobe výkonu uloženého trestu bol vyvodенý záver, že sú splnené podmienky ustanovené v § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, a preto bol výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložený, za súčasného stanovenia skúšobnej doby na 18 mesiacov. Odvolací súd má tiež za to, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu a účel trestu odňatia slobody sa dosiahne i bez jeho výkonu. Obžalovaný v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby spôsobom svojho života a svojím správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že účelom trestu zákazu činnosti je predovšetkým zabrániť opakovaniu trestného činu, a preto je jeho uloženie úplne odôvodnené vtedy, keď páchatel' vyvolá trestným činom v doprave pochybnosť o svojej spoľahlivosti alebo spôsobilosti viesť motorové vozidlo. Závažným prejavom vodičskej nedisciplinovanosti je najmä vedenie motorových vozidiel po požití alkoholu, pričom spoločenský záujem na ochrane ohrozených hodnôt vyžaduje, aby sa trest zákazu činnosti pravidelne ukladal aj vtedy, keď nevznikne škodlivý následok, t.j. v prípadoch prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona.

Podľa § 61 ods. 1 Tr. zákona, trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Podľa § 61 ods. 5 písm. a) Tr. zákona súd uloží trest zákazu činnosti na doživotie, ak odsudzuje páchatel'a za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, hoci už bol za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, dvakrát odsúdený.

Vychádzajúc z uvedeného preto uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov obžalovanému na doživotie je potrebné hodnotiť ako zákonný, keďže takúto povinnosť konajúcim súdom Trestný zákon v ust. § 61 ods. 5 písm. a) Tr. zákona obligatórne ukladá. Správne pritom postupoval prvostupňový súd, keď pri svojom rozhodovaní prihliadal aj na predchádzajúce odsúdenia obvineného, pri ktorých sa 2-krát dopustil spáchania trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zákona - viď trestný rozkaz Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp.zn. 10T/308/2007 zo dňa 04.12.2007 a trestný rozkaz Okresného súdu Humenné zo dňa 29.06.2010 sp. zn. 4T/77/2010, ktoré sú bližšie rozobraté v odôvodnení napadnutého rozsudku. Ani krajský súd nezistil žiadne mimoriadne okolnosti na neaplikovanie vyššie uvedeného ustanovenia Tr. zákona.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného krajský súd poukazuje na vyššie popísané okolnosti prípadu, ako aj právne úvahy, ktorými sa riadil pri svojom rozhodovaní a v dôsledku neopakovania tých istých skutočností v celom rozsahu na ne odkazuje. Väčšina odvolacích námietok pritom už bola prednesená v rámci prvoinštančného konania, pričom okresný súd sa s nimi logicky a vyčerpávajúco vyporiadal. Čo sa týka námietky obžalovaného o nepresnosti merania prístroja, tu treba uviesť, že v Slovenskej republike sú analyzátory dychu zaradené medzi určené meradlá už dlhšiu dobu, nejde teda o žiadne novum. Určené meradlá podľa zákona NR SR číslo 142/2000 Z. z. o metrologii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o metrologii) sú meradlá podliehajúce povinnej metrologickej kontrole. Podrobnosti upravuje vyhláška Úradu pre normalizáciu, metrologiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky číslo 310/2000 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Úradu

pre normalizáciu, metrologiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky č. 210/2000 Z. z. o meradlách a metrologickej kontrole (ďalej len vyhláška č. 310/2010 Z. z.). Analyzátorom dychu je venovaná príloha číslo 25 vyhlášky č. 310/2010 Z. z., ktorá okrem toho, že analyzátory dychu definuje ako meradlo slúžiace na stanovenie koncentrácie etanolu vo vydychovanom vzduchu, ktorý vzniká v pľúcnych alveolách, tak ich aj delí na prenosné a neprenosné a takisto špecifikuje požiadavky kladené na takýto merací prístroj, aby mohol byť použitý na dokazovanie ako určené meradlo podľa § 8 zákona o metrologii. Jednou z týchto metrologických požiadaviek je aj stanovenie hodnoty najväčších dovolených chýb (kladných alebo záporných) pri technických skúškach na účely schvaľovania typu a pri prvotnom overení za predpísaných pracovných podmienok pre jednotlivé merania. Obsah alkoholu vo vydychovanom vzduchu sa vyjadruje v jednotkách mg/l. Z medicínskeho hľadiska, ktoré je akceptované aj trestnoprávnou praxou, schopnosť vodiča bezpečne viesť motorové vozidlo je nepriaznivo ovplyvnená, ak hladina alkoholu v jeho krvi dosiahne 0,4762 mg/l etanolu vo vzduchu, čo je hladina alkoholu v krvi 1,00 g/kg, teda jedno promile. Podľa lekárskej vedy žiaden - teda ani nadpriemerne disponovaný vodič motorového vozidla - nie je schopný pri tejto hladine alkoholu v krvi bezpečne viesť vozidlo. Správnosť výsledkov merania musí byť v závislosti od zistenej koncentrácie alkoholu overená prinajmenšom opakovaným meraním, čo v danom prípade aj nastalo a to v určenom časovom intervale, prípadne ďalšími dôkazmi preukazujúcimi, že meranie bolo vykonané v súlade s výrobcom dychového analyzátoru stanoveným, resp. odporúčaným postupom, dodržanie ktorého eliminuje nežiaduci účinok ovplyvňujúcich faktorov a iných rušivých vplyvov. Z certifikátu o overení analyzátoru dychu mimo iné vyplýva, že rozšírená neistota merania $U = 0,013$ mg/l je vyjadrená ako štandardná neistota merania vynásobená koeficientom pokrytia $k = 2$, ktorá pri normálnom rozdelení zodpovedá konfidencnej pravdepodobnosti približne 95%. Pri akceptovaní tejto 5 % miery nepresnosti pri koncentráciách nad 0,48 mg/l a jej zohľadnení v prospech obžalovaného by hodnota alkoholu naďalej prevyšovala, z pohľadu posudzovanej trestnej veci, kľúčovú hodnotu 0,4762 mg/l. Napokon ani znalec MUDr. Peter Popaďák, PhD., kategoricky a jednoznačne nevyhlásil, ale práve naopak pripustil aj možnosť, že obžalovaný v čase zastavenia hliadkou mohol mať koncentráciu etylalkoholu v krvi v rozmedzí 1.062 až 1.098 promile, teda že sa nachádzal v ľahkom stupni opilosti, čiže v stave ovplyvňujúce bezpečné riadenie dopravného prostriedku. Aj v prípade prepočítania chyby merania mohol mať obžalovaný v dychu 0,504mg/l až 0,557 mg/l čo predstavuje hodnotu 1,058 až 1,169 promile. Ohľadne použitia výživového doplnku Tinktúra Amara sa krajský súd plne stotožnil s dôvodmi, prečo okresný súd neuveril výpovedi obžalovaného z hlavného pojednávania z 23.11.2020, kedy uvádzal, že požil asi jedno deco tohto liečiva, pričom správne konštatuje a poukazuje prvostupňový súd na chaotické výpovede samotného obžalovaného z prípravného konania, kde o užití tohto lieku nehovorí nič, aj napriek jeho zjavnému poučeniu (viď záznam o dychovej skúške na čl. 12). Až následne v konaní pred súdom prvýkrát tvrdí, že ho užil a pri opakovanej výpovedi (6.10.2021) už nevie uviesť, či ho užil v ten deň alebo deň predtým alebo potom.

Ohľadne návrhu obžalovaného na vykonanie ďalších dôkazov (záznamy o vykonaných dychových skúškach z inej tr. veci), okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôvodnil, prečo ich vykonanie nepovažoval za potrebné, s čím sa stotožnil aj krajský súd. Rozsah vo veci vykonaných dôkazov považoval prvostupňový súd tak aj krajský súd za dostatočný na vydanie rozhodnutia. Takýmto postupom súdov pritom nemohlo dôjsť k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu, keďže za to nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. poriadku. Obžalovanému bolo pritom plne umožnené uplatnenie jeho práv, keď treba zmieniť najmä právo navrhovať dôkazy vo svoj prospech, či právo vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Posudzujúc v kontexte celého trestného konania nemožno teda v danej veci hovoriť o porušení práva obžalovaného na obhajobu. Porušenie práva na obhajobu nemožno odvíjať ani od iného hodnotenia dôkazov obžalovaným oproti tomu, ako to vo veci učinil súd prvého stupňa. Súčasťou jednej zo základných (všeobecných) zásad trestného konania, a síce zásady zabezpečenia práva na obhajobu, je aj právo obvineného požadovať, aby v trestnom konaní boli zistené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že toto jeho právo však neznamená povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdov vykonávať všetky ním navrhované dôkazy (§ 2 ods. 10 a § 272 ods. 3 Tr. por.). Súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci, totiž čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. Rozsah vo veci vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom považoval aj krajský súd za dostatočný na vydanie rozhodnutia. V týchto súvislostiach krajský súd ale

pripomína, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania, a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty pojednávanej veci nie je relevantný.

Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky obžalovaného dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Obhajobou uvádzané tvrdenie, že orgány činné v trestnom konaní mali povinnosť pri hraničnej hladine alkoholu v dychu vykonať aj odber a následne vyšetrenie krvi odvolací súd uvádza, že takúto povinnosť žiadny právny predpis príslušníkom PZ neukladá. Obžalovaný bol poučený aj o tejto možnosti, pričom ju výslovne odmietol. Napokon obžalovaný bol po svojom zadržení aj vo Vranovskej nemocnici v súvislosti s preverením jeho možnosti umiestnenia v CPZ a ani pri tom lekárskom vyšetrení o takýto odber krvi nežiadal. U obžalovaného pritom nejde o žiadneho nováčika pri tomto prečine, o čo svedčia aj jeho dve predchádzajúce odsúdenia za totožný trestný čin. Musel si byť teda jednoznačne vedomý aké sú jeho práva a povinnosti. Príslušníci PZ nemali žiadnu zákonom uloženú povinnosť, aby donútili obžalovaného strpieť takýto odber krvi.

Krajský súd preskúmaním veci takisto nezistil, aby obžalovanému bol uložený neprimeraný trest alebo trest mimo rámec trestnej sadzby a to aj ohľadne trestu zákazu činností.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.